

Arrest

nr. 156163 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Nikitta ZAMANI versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SQUAD, die loco advocaat E. MATTERNE die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2015 dient de verzoekster aan de grens een asielaanvraag in (bijlage 25).

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving –asielzoeker (bijlage 11*ter*). De gemachtigde

neemt op 24 september 2015 eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 27 oktober 2015 wordt duidelijk dat de beslissing inzake verzoeksters asielaanvraag niet binnen de vier weken kan worden genomen. Zoals de verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, wordt de verzoekster vervolgens op diezelfde dag, gelet op de directe werking van artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), toegelaten tot het grondgebied.

Op diezelfde dag echter, 27 oktober 2015, neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*, betekend op 27 oktober 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Op 27 oktober 2015 wordt tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*). Deze laatste beslissing, die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering, vermeldt dat de verzoekster op 24 september 2015 de toegang tot het grondgebied werd geweigerd omdat zij niet beschikte over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstvoorwaarden en dat zij op 24 september 2015 een asielaanvraag heeft ingediend, waarna het volgende wordt weergegeven:

“Overwegende dat betrokkene overeenkomstig artikel 74/6 §1 bis 11° van de vreemdelingenwet: een identiteitsdocument of reisdocument dat ertoe kon bijdragen haar identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan ontdaan heeft: immers heeft betrokkene tijdens het asielinterview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.09.2015 zelf verklaard dat zij in het bezit was van een identiteitsdocument van Afghanistan, met name een Taskara, maar dat zij dat niet heeft meegenomen, waardoor zij dus moedwillig een document, dat had kunnen bijdragen haar identificatie, aan de Belgische autoriteiten heeft onttrokken; acht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de vasthouding van W(...), R(...) noodzakelijke om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoekster laat met betrekking tot de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende gelden:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

Gelet op voormelde wetgeving en de vaste rechtspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwisting kan hieruit worden afgeleid dat aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

In de nota met opmerkingen betwist de verweerder als volgt dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De hierboven omschreven feiten geven geen blijk van een uiterst dringend karakter van de huidige vordering. Op 24 september 2015 werd een beslissing tot teruggedrijving, onder een bijlage 11ter, genomen en werd verzoekster van haar vrijheid beroofd om een eventuele teruggedrijving van het grondgebied mogelijk te maken van zodra die beslissing uitvoerbaar was. Vanaf dan was de uitvoering van de teruggedrijvingsmaatregel reeds imminent. Verzoekster toont niet aan dat er pas 3 november 2015 sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij werd immers niet toegelaten tot verblijf.

Verzoekster diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Die aanvraag is thans in behandeling bij de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. De thans bestreden beslissing kan niet worden uitgevoerd zolang verzoeksters asielprocedure nog lopende is.

Overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 Artikel 43, §1, eerste lid PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering de uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 kan enkel de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring instellen.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

Dit gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid. Uit de verantwoording door de verzoekende partij moet blijken dat het uiterst dringend karakter evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, op het eerste gezicht onbetwistbaar is.

Verzoekster stelt dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan omdat zij momenteel in het gesloten Centrum te Steenokkerzeel verblijft.

Gezien verzoekster een asielaanvraag indiende die thans nog hangende is en zij dus niet het voorwerp vormt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging eminent is, kan zij niet op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instellen.

Verzoekende partij toont niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen."

Waar wordt opgeworpen dat de verzoekster niet aantoont dat de er pas op 3 november 2015 sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid nu er op 24 september 2015 een beslissing tot terugnrijving werd genomen en de verzoekster van haar vrijheid werd beroofd om een eventuele terugnrijving van het grondgebied mogelijk te maken van zodra die beslissing uitvoerbaar was zodat vanaf dan de uitvoering van de terugnrijvingsmaatregel reeds imminent was, merkt de Raad op dat de terugnrijvingsmaatregel van 24 september 2015 niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering. Thans ligt een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2015, waartegen dus nieuwe beroepsmogelijkheden open staan. De verzoekster kon tegen de thans bestreden beslissing hoe dan ook onmogelijk optreden vooraleer zij op 27 oktober 2015 werd getroffen. Er kan de verzoekster bij haar vordering tegen de thans bestreden beslissing dus geen gebrek aan diligentie worden verweten. De verweerder maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat er geen redenen zouden zijn die verantwoordden dat bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt overgegaan tot de schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien kan het standpunt dat er reeds vanaf 24 september 2015 sprake was van een imminente tenuitvoerlegging van de voorafgaandelijke beslissing tot terugnrijving (dit is de bijlage 11ter) van 24 september 2015, moeilijk worden verzoend met het vervolgens geuite standpunt dat de tenuitvoerlegging van het daarop volgende bevel om het grondgebied te verlaten niet meer imminent zou zijn omdat nog geen beslissing werd genomen inzake de reeds op 24 september 2015 opgestarte asielaanvraag.

De Raad merkt op dat artikel 43, § 1 van het PR RvV voorziet dat de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, geen afbreuk kan doen aan de duidelijke bepalingen van de vreemdelingenwet zelf en de bepaling van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet in het bijzonder.

Artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet is een duidelijke, wettelijke bepaling waaraan geen afbreuk kan worden gedaan door de reglementaire bepaling van artikel 43, §1 van het PR, die daarenboven dateert van voor de inwerkingtreding van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu blijkt en staat niet ter betwisting dat de onderhavige vordering werd ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn en dat nog geen gewone vordering tot schorsing werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel waarvan de verzoekster het voorwerp is. Tevens blijkt en wordt niet betwist dat de verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet (“*in het bijzonder*”) blijkt dan ook een wettelijk vermoeden dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is indien de betrokken vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats. Nu tevens uitdrukkelijk is bepaald dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel (waarvan de tenuitvoerlegging imminent is) kan worden gevorderd “*bij uiterst dringende noodzakelijkheid*”, dient samen met de verzoekster te worden vastgesteld dat krachtens artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk is vervuld nu zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Dit wettelijk vermoeden wordt door de verweerder niet afdoende weerlegd. Zoals de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting terecht opmerkt, geeft de verweerder immers geen enkele wettelijke basis aan ter ondersteuning van zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd zolang de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog niet over haar verzoek om internationale bescherming heeft beslist.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoekster op 24 september 2015 een asielaanvraag heeft ingediend waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing heeft genomen. Niettegenstaande de verweerder stelt dat de bestreden beslissing niet zal worden tenuitvoergelegd zolang de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag van de verzoekster hetgeen ter terechtzitting wordt verruimd tot zolang er ook geen uitspraak is over het eventuele beroep bij de Raad, dient niettemin te worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel geen termijn voor een (vrijwillig) vertrek toekent zodat ervan moet worden uitgegaan dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en dat dit bevel tevens gepaard gaat met een vrijheidsberoving (bijlage 39*bis*) die door de gemachtigde noodzakelijk wordt geacht “*om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen*”. Hieruit blijkt een intentie van de verweerder om over te gaan tot de effectieve verwijdering van het grondgebied, terwijl nergens in de bestreden beslissing noch in de beslissing tot vasthouding wordt aangegeven dat deze effectieve verwijdering slechts zal plaats grijpen nadat de asielprocedure volledig is afgerond.

Op basis van de thans voorliggende gegevens kan voorts op geen enkele wijze worden ingeschat wanneer de commissaris-generaal een beslissing zal nemen inzake verzoeksters asielaanvraag, zodat niet kan blijken dat een gewone vordering tot schorsing reeds zijn beslag zal kunnen hebben alvorens over de asielaanvraag is beslist. Waar de advocaat van de verweerder ter terechtzitting stelt dat de bestreden beslissing ook na een afwijzingsbeslissing van de commissaris-generaal niet zal worden uitgevoerd omdat het beroep bij de Raad alsdan eveneens opschortend is, merkt de Raad nog op dat artikel 39/77 van de vreemdelingenwet voorziet in een sterk versnelde procedure voor asielzoekers die zijn vastgehouden, zoals de verzoekster. Zodoende dreigt nog steeds een risico dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal tussen komen om te verhinderen dat de verweerder zijn duidelijk geuite intentie om de verzoekster gedwongen te verwijderen, uitvoert.

De verzoekster bevindt zich *in casu* in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk wordt vermoed. Het betoog van de verweerder volstaat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet om dit wettelijk vermoeden te weerleggen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekster voert, in hetgeen als een enig middel kan worden beschouwd, onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 33 van de Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 7 Vw. vermeldt uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:”
(eigen onderlijning)

Uit de aanhef van voormeld artikel blijkt duidelijk dit artikel niet van toepassing is op een vreemdeling die zich kan beroepen op een internationaal verdrag.

Er dient te worden op gewezen dat de terugkeer van verzoekster een duidelijke schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM, zij zal duidelijk worden blootgesteld aan een schending van het non-refoulementbeginsel (zie o.a. artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van het Vluchtelingverdrag, 6 BUPO verdrag, artikel 3.1 van het VN-Antifolterverdrag). Artikel 74/17, §1 Vw. vermeldt uitdrukkelijk als volgt: “De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

(...)”

Het asielrelaas en de vrees van verzoekster dient nog te worden onderzocht door het CGVS. Het CGVS heeft in voormeld dossier nog geen beslissing genomen.

Het CGVS dient krachtens artt. 57/6 e.v. Vw. het asielrelaas, de vrees voor vervolging en/of risico op ernstige, reëel schade te onderzoeken.

Aangaande de situatie in Afghanistan vermeldt de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken op haar website uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Tijdens de zomer van 2015 is het oorlogsgeweld in Afghanistan weer in alle hevigheid opgeflakkerd. In Kaboel vonden tientallen zelfmoordaanslagen plaats, vaak gericht tegen konvooien aan de luchthaven, ook tegen regeringsgebouwen, hotels en westerse doelwitten. Naast de tijdelijke inname van de stad Kunduz door de Taliban eind september 2015, waren er aanvallen en aanslagen in de noordelijke provincies Faryab, Sar-e-Pal, Badakhshan, Baghlan, Jowzjan, in de oostelijke provincies Nangarhar (waar ook IS aanwezig is) en Kunar, in de centrale provincie Wardak, in de zuidoostelijke provincie Ghazni en in de zuidelijke provincie Helmand. Deze lijst is niet volledig. Enkel het westen van het land lijkt enigszins gespaard.

(...)”

Verzoekster is afkomstig uit Kaboel en haar problemen zijn ook ernstig. Het is dan ook noodzakelijk dat het CGVS haar asielrelaas op een degelijke wijze onderzoekt. De bestreden beslissing van DVZ lijkt dan ook wel een drukkingmiddel dat belet dat het asielrelaas en de vrees van verzoekster niet op een kwaliteitsvolle wijze kan worden onderzocht.

Het asielrelaas van een asielaanvrager niet op een kwalitatieve wijze onderzoeken en/of het onderzoek dienaangaande beletten maakt duidelijk een schending uit van artt. 57/6 e.v. Vw. die duidelijk stellen dat het CGVS op een grondige wijze het asielrelaas en de vrees van een asielaanvrager dient te onderzoeken.

De uitvoering van bestreden beslissing vooraleer het CGVS een beslissing heeft genomen in voormeld dossier maakt dus duidelijk een schending uit van voormelde artikelen.

Aldus, is het middel ernstig.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, conform artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU, is toegelaten tot het grondgebied in afwachting van de behandeling van haar asielaanvraag, omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet weten niet binnen de termijn van 4 weken een beslissing te kunnen nemen, doch in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt aan haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, aangezien zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Er dient andermaal te worden herhaald dat verzoekster niet van het Belgisch grondgebied kan worden verwijderd zolang de asielprocedure hangende is, nu die procedure van rechtswege schorsend is. Daar werd verzoekster overigens nog op gewezen in de beslissing tot teruggrijping, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat betrokkene wordt teruggedreven zodra de beslissing uitvoerbaar wordt. Het indienen van een asielaanvraag heeft invloed op de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, doch niet op de afgifte en/of op de wettigheid van een bevel. In het kader van verzoeksters asielaanvraag zal worden geoordeeld of er in haar hoofde ofwel een vermoeden bestaat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, ofwel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en of artikel 3 EVRM eveneens gewaarborgd is.

Er wordt geen ernstig middel voorgesteld.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoeker op 24 september 2015 een asielaanvraag heeft ingediend waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing heeft genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij heeft onderzocht of de verzoekster in het land waarnaar zij in uitvoering van de bestreden beslissing kan worden teruggewezen een risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Niettemin blijkt dat de verzoekster wordt bevolen om het Belgische grondgebied en dat de Schengenstaten te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *prima facie* in deze stand van het geding worden aangenomen. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster een ernstig middel heeft aangevoerd dat is gesteund op artikel 3 van het EVRM.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. DE GROOTE